

Хуморът на Христо Смирненски

В развитието на българската литература хуморът заема доста видно място. Той не претендира на сравнение с хуморът на западноевропейската, руската класическа или съвременната съветска литература; не е достигнал още ония висоти, които смехът му би засегнал не само съседните, но и по-далечните земи в света. Но той е живителният сок, който сякаш със щедра ръка е поръсен по цялата наша литературна нива. Като се започне от творчеството на Христо Ботев и Иван Вазов и се дойде до съвременните наши поети и писатели, хуморът лежи разпилян по страниците на много от нашите най-добри литературни произведения.

У Ботев той наподобява шумът на размахната сабля; фучи разярен и нанася смъртоносни рани. След освобождението, обаче, нашият хумор приема друга форма. В по-голямата си част той е добродушен и лишен от каквито и да било по-дълбоки социални тенденции; навлиза в селския бит, наднича по кръчмите и попските къщи, шегува се с младожинците.... С други думи, той ^{цел}беше лишен от историческа значимост. Неговите стрели нямаха ^{да}за да разкъсат завесата, зад която се криеха истинските пружини, създаващи комичните положения в живота, а само да разсмиват читателя.

От този хумор останаха слаби следи. Той наедрява и става по-значителен, когато писателят го употребява вече като ефикасно оръжие, с което бичува недъзите на своето общество. Настъпва времето на писателя-разобличител. Нима по страниците на "Бай-Ганю" не плющи камшика на един голям разобличител, който с право би могъл, по гоголевски, да запита своите читатели: "Кому се смеете? На себе си се смеете"... Нима фейлетоните на майстор Гоча Зулямът /Георги Кирков/ не дишат сарказъмът и умразата на цялага българска работническа класа? Нима Андрешко на Елин-Пелин не е син на тази класа, на трудящия се български народ от селата?

Тръгнал по тяхните стъпки, закърмен от тяхния борчески дух и любовта им към народа, след тяхното отдръпване, на сцената излезе Христо Смирненски.

Хуморът на Христо Смирненски се появи в един